

Sygnatura akt IV U 140/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Katarzyna Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 01 marca 2018 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania Z. D.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 08 czerwca 2017 r. znak (...), z dnia 23 czerwca 2017 r. znak (...), z dnia 03 lipca 2017 r. znak (...), z dnia 03 sierpnia 2017 r. znak (...), z dnia 23 sierpnia 2017 r. znak (...), z dnia 30 sierpnia 2017 r. znak (...), z dnia 15 września 2017 r. znak (...), z dnia 03 października 2017 r. znak (...), z dnia 12 października 2017 r. znak (...), z dnia 02 listopada 2017 r. znak (...), z dnia 10 listopada 2017 r. znak (...), z dnia 28 listopada 2017 r. znak (...),

w przedmiocie zasiłku chorobowego

- I. odwołania oddala,
- II. nie obciąża wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez stronę pozwaną.

Sygn. akt IV U 140/17

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z. D. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia z dnia 08 czerwca 2017 r. znak (...), w przedmiocie zasiłku chorobowego, na podstawie której strona pozwana odmówiła wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego i jego wypłaty za okres – jak wskazał wnioskodawca - od dnia 26.05.2017 r. do 8.06.2017 r., od 9.06.2017 r. do 22.06.2017 r., od 23.06.2017 r. do 6.07.2017 r., od 7.07.2017 r. do 20.07.2017 r.

Wnioskodawca w uzasadnieniu odwołania podniósł, że zostały spełnione wszelkie przesłanki do przyznania mu zasiłku chorobowego, a jego niezdolność do pracy w okresie do dnia 25.05.2017 r. spowodowana była inną chorobą (urazem kręgosłupa, którego doznał na skutek wypadku samochodowego w 2010 r.) niż niezdolność do pracy w okresie od dnia 26.05.2017 r. Organ rentowy nieprawidłowo w ocenie wnioskodawcy przyjął, że niezdolności do pracy były spowodowane tą samą chorobą.

Wnioskodawca wskazał, że w związku z opinią lekarzy ortopedy i internisty, że wymaga dalszego leczenia i rehabilitacji, wystąpił do ZUS o świadczenie rehabilitacyjne. W dniu 24.05.2017 r. lekarz orzecznik omówił mu świadczenia rehabilitacyjnego, od czego wnioskodawca wniósł sprzeciw. Obecnie wnioskodawca oczekuje na orzeczenie w tej sprawie.

Strona pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wniosła o oddalenie odwołania od decyzji (k. 4). W uzasadnieniu wskazano, że zaskarżoną decyzją odmówiono wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 26.05.2017 r. do 8.06.2017 r.

Organ rentowy podał, że działał w oparciu o przepisy art. 8 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014r poz. 159). Zgodnie z wymienionymi wyżej przepisami zasiłek chorobowy przysługuje za okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem kolejnej niezdolności nie przekroczyła 60 dni.

Wg organu rentowego w przypadku wnioskodawcy niezdolność do pracy trwała od dnia 25.11.2016 r. do dnia 06.07.2017 r. W dniu 25.05.2017 r. wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni i nie przysługuje mu prawo do zasiłku chorobowego za dalsze okresy.

Z tych względów organ rentowy nie znalazł podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego.

Na rozprawie w dniu 20.10.2017 r. (k. 41) wnioskodawca wskazał, że skarży nie tylko decyzję z dnia 8.06.2017 r., ale także z dnia 23.06.2017 r., z 3.07.2017 r. i kolejne. Ostatnia decyzja była wydana w dniu 12.10.2017 r. Wnioskodawca podał, że nie składał osobnych odwołań od tych decyzj do ZUS, ponieważ był przekonany, że wystarczy zaskarżenie jednej decyzji. Wnioskodawca już w odwołaniu wskazał okresy, co do których odmówiono mu prawa do zasiłku.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 20.10.2017 r. zobowiązano wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych złożonego na rozprawie odwołania, poprzez wskazanie numerów skarżonych decyzji, dat ich wydania i dat otrzymania decyzji przez wnioskodawcę.

Pismem z dnia 31.10.2017 r. (k. 65) wnioskodawca uzupełnił braki formalne odwołania i wskazał, że skarży decyzje ZUS: z dnia 08 czerwca 2017 r. znak (...), z dnia 23 czerwca 2017 r. znak (...), z dnia 03 lipca 2017 r. znak (...), z dnia 03 sierpnia 2017 r. znak (...), z dnia 23 sierpnia 2017 r. znak (...), z dnia 30 sierpnia 2017 r. znak (...), z dnia 15 września 2017 r. znak (...), z dnia 03 października 2017 r. znak (...), z dnia 12 października 2017 r. znak (...), w przedmiocie zasiłku chorobowego, odmawiające mu prawa do zasiłku od dnia 26.05.2017 r. do dnia 14.10.2017 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika pismem z dnia 11.12.2017 r. (k. 84) wniósł o oddalenie odwołań od decyzji, zarzucając, że z dniem 25.05.2017 r. wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy.

Pismem z dnia 11.12.2017 r. (k. 83) oraz z dnia 19.12.2017 r. (k. 86) organ rentowy wskazał, że nie jest w posiadaniu zwrotnych poświadczeń odbioru zaskarżonych decyzji, ponieważ zostały wysłane listem zwykłym.

Pismem z dnia 4.12.2017 r. (k. 125) wnioskodawca złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.: z dnia 02 listopada 2017 r. znak (...), z dnia 10 listopada 2017 r. znak (...), z dnia 28 listopada 2017 r. znak (...), na podstawie której strona pozwana odmówiła wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego i jego wypłaty za okres od dnia 15.10.2017 r. do dnia 25.11.2017 r.

Wnioskodawca w uzasadnieniu odwołania wskazał, że zostały spełnione wszelkie przesłanki do przyznania mu zasiłku chorobowego, a jego niezdolność do pracy w okresie do dnia 25.05.2017 r. była wywołana inną chorobą niż niezdolność od dnia 26.05.2017 r. Zwolnienia lekarskie są wystawione na inną jednostkę chorobową. Organ rentowy nieprawidłowo w ocenie wnioskodawcy przyjął, że niezdolności do pracy były spowodowane tą samą chorobą.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołań od decyzji (k. 135).

W uzasadnieniu wskazano, że z dniem 25.05.2017 r. wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy i nie przysługuje mu prawo do zasiłku chorobowego za dalsze okresy.

Postanowieniem z dnia 9.02.2017 r. (k. 123) zarządzono połączenie spraw do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. D. polegał ubezpieczeniom społecznym.

(**dowód** : bezsporne)

Z. D. był niezdolny do pracy od dnia 25.11.2016 r. do dnia 25 maja 2017 roku. Z dniem 25.05.2017 r. wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy. Po 25 maja 2017 roku wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy. Przedkładał kolejne zaświadczenia o niezdolności do pracy.

Dalsze okresy niezdolności do pracy wnioskodawcy obejmowały dni:

- od 26.05.2017 r. do 8.06.2017 r.,
- od 9.06.2017 r. do 22.06.2017 r.,
- od 23.06.2017 r. do 6.07.2017 r.,
- od 7.07.2017 r. do 3.08.2017 r.,
- od 4.08.2017 r. do 17.08.2017 r.,
- od 18.08.2018 r. do 31.08.2017 r.,
- od 1.09.2017 r. do 15.09. 2017 r.,
- od 16.09.2017 r. do 29.09.2017 r.,
- od 30.09.2017 r. do 14.10.2017 r.,
- od 15.10. (...) do 28.10.2017 r.,
- od 29.10.2017 r. do 11.11.2017 r.,
- od 12.11.2017 r. do 25.11.2017 r.

Organ rentowy decyzjami z dnia 08 czerwca 2017 r. znak (...), z dnia 23 czerwca 2017 r. znak (...), z dnia 03 lipca 2017 r. znak (...), z dnia 03 sierpnia 2017 r. znak (...), z dnia 23 sierpnia 2017 r. znak (...), z dnia 30 sierpnia 2017 r. znak (...), z dnia 15 września 2017 r. znak (...), z dnia 03 października 2017 r. znak (...), z dnia 12 października 2017 r. znak (...), z dnia 02 listopada 2017 r. znak (...), z dnia 10 listopada 2017 r. znak (...), z dnia 28 listopada 2017 r. znak (...) odmawiał wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego w łącznym okresie od 26.05.2017 r. do 25.11.2017 r.

(**dowód**: bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach ZUS, decyzje ZUS, k – 66-74, k – 132-134, zestawienia zaświadczeń wnioskodawcy z dnia 14 września 2017 r. k. 35 i z dnia 05 stycznia 2018 r. k. 105, zwolnienia lekarskie wnioskodawcy k. 106-119, przesłuchanie wnioskodawcy Z. D., k – 141v)

Wnioskodawca w okresie od 25 listopada 2016 r. do dnia 25 maja 2017 r. był niezdolny do pracy z powodu schorzenia kręgosłupa (symbol 47), a od dnia 26 maja 2017 r. do 25 listopada 2017 r. z powodu następstw chorób naczyniowych mózgu (symbol I 69) oraz grypy (symbol J 11).

Wnioskodawca był niezdolny do pracy i przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 25.11.2016 r. do dnia 25.11.2017 r.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: dokumentacja medyczna, k – 12-32, k – 45-63, zestawienia zaświadczeń wnioskodawcy z dnia 14 września 2017 r. k. 35 i z dnia 05 stycznia 2018 r. k. 105, zwolnienia lekarskie wnioskodawcy k. 106-119, przesłuchanie wnioskodawcy Z. D. , k – 141v)

Wnioskodawca złożył wniosek o świadczenie rehabilitacyjne. ZUS odmówił mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 26 maja 2017 roku. Postępowanie z odwołania wnioskodawcy jest w toku.

(**dowód** : bezsporne)

Wnioskodawca nie ma obecnie żadnego źródła dochodu, utrzymuje go żona.

(**dowód** : przesłuchanie wnioskodawcy Z. D. , k – 141v)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach ZUS, na zestawieniach zaświadczeń wnioskodawcy z dnia 14 września 2017 r. i z dnia 05 stycznia 2018 r. oraz na kopiach zaświadczeń o niezdolności do pracy wnioskodawcy. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu, a nadto żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Sąd oparł się nadto na przesłuchaniu wnioskodawcy, które było spójne i logiczne w porównaniu z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył co następuje:

Odwołania wnioskodawcy nie zasługiwały na uwzględnienie, co skutkowało ich oddaleniem.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisów art. 8 i art. 9 ust. 1 i 2, art. 18 ust. 1 i 2, art. 21 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159).

Zgodnie z przepisem art. 8 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl przepisów art. 9 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Ocenie Sądu podlegało więc ustalenie, czy wnioskodawca był niezdolny do pracy dłużej niż 182 dni, czy pomiędzy niezdolnościami do pracy wystąpił okres, kiedy wnioskodawca odzyskał tę zdolność, a jeśli tak, to czy poszczególne okresy niezdolności do pracy wywołane były tą samą chorobą.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że w dniu 25.05.2017 r. wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy 182 dni, a przebywał na zwolnieniu lekarskim nieprzerwanie od dnia 25.11.2016 r. do dnia 25.05.2017 r. i następnie nieprzerwanie od dnia 26.05.2017 r. do dnia 25.11.2017 r.

Tym samym bez wątplenia od 26.05.2017 r. wnioskodawcy nie przysługiwał zasiłek chorobowy, skoro niezdolność do pracy trwająca od 25.11.2016 r. była nieprzerwana do 25.11.2017 r., a okres zasiłkowy wykorzystany został 25.05.2017 r.

Wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy – zwolnienie lekarskie kończyło się 25.05.2017 r., a następnie zaczęło się 26.05.2017 r. i tak samo nie było przerwy pomiędzy następnymi niezdolnościami wnioskodawcy do pracy. Tym samym Sąd uznał, że brak było podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca rozpoczął nowy okres zasiłkowy. Przysługującym wnioskodawcy uprawnieniem jest żądanie świadczenia rehabilitacyjnego – o które wnioskodawca się stara.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o treść art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. odwołania oddalił.

O kosztach zastępstwa procesowego w punkcie II sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., albowiem wnioskodawca nie posiada obecnie żadnego źródła dochodu, jest na utrzymaniu żony.

Sąd badał również terminowość złożenia odwołań od decyzji ZUS. W związku z treścią oświadczenia organu rentowego, w którym organ rentowy wskazał, że nie jest w posiadaniu zwrotnych poświadczeń odbioru zaskarżonych decyzji, ponieważ zostały wysłane listem zwykłym, nie było w ocenie Sądu możliwości ustalenia dat, w których wnioskodawca otrzymał zaskarżone decyzje. Tym samym - nie można było ustalić czy odwołanie wniesiono w terminie. Sąd obowiązany był przyjąć, że wnioskodawca dochował ustawowego terminu do złożenia odwołania.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.